

Arrest

nr. 144 388 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 27 april 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 april 2015 ter kennis gebracht op 17 april 2015 (bijlage 26 quater).

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring op 4 mei 2015 is voorzien. Ze wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

2.3.2.2. De kernvraag in deze zaak is de vraag of de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië zal belanden in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar en of de verwerende partij deze situatie nauwkeurig heeft onderzocht.

Verzoeker voert met name aan dat de situatie voor asielzoekers in Italië, in het bijzonder wat betreft de opvangvoorwaarden, problematisch is. De opvang van asielzoekers is beperkt en er bestaat een verhoogd risico dat verzoeker bij een gedwongen terugkeer naar Italië op straat zal belanden. Hij wijst op de actuele situatie in Italië waarbij enkele weken geleden 1000 vluchtelingen vanuit de Middellandse Zee werden “geplukt” en waarbij Italië zelf de hulp inroept van de Europese Unie, het CIR zich zorgen maakt en ook het UNHCR diep bezorgd is over de opvangcapaciteiten. Verzoeker verwijst naar een aantal recente nieuwsartikelen, waarvan uittreksels worden toegevoegd bij het verzoekschrift alsook de relevante hyperlinks naar de websites.

De Raad verwijst naar artikel 39/2, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet waaruit volgt dat de Raad gehouden is een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken te doen die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die van welke aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien van waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Uit deze uittreksels en websites blijkt dat sinds begin april 2015 de opvangcentra in Italië vol zitten als gevolg van een toegenomen instroom van vluchtelingen waardoor de limieten van het Italiaanse opvangsysteem worden getest. Waar Italië reeds 170000 vluchtelingen redde uit zee, 7882 migranten arriveerden al tijdens de eerste twee maanden van 2015 (de verslaggeving van Guardian toegevoegd

aan het verzoekschrift). Ook ter terechtzitting ontkent de verwerende partij de massale toestroom van migranten/vluchtelingen in Italië tijdens de maand april 2015 niet.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij, ondanks de actualiteit, haar standpunt met betrekking tot overdrachten niet wijzigt, hoewel zij bij het nemen van een administratieve beslissing rekening moet houden met alle elementen van de zaak. Volgens verzoeker bereikt de opvangsituatie in Italië de minimumdrempel vereist onder artikel 3 EVRM nu deze opvangsituatie gezien de actualiteit werd verergerd.

2.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt voor wat betreft een bespreking van de opvangsituatie in Italië verwezen naar een AIDA rapport en wordt gemotiveerd dat geenszins blijkt dat de opvang niet kwalitatief zou zijn. Er wordt toegegeven dat in dat rapport een beeld wordt weergegeven van een moeilijke situatie terwijl dit rapport dateert van januari 2015 nog voor de massale toestroom in april 2015.

Verder erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de grote toestroom van immigranten de structuren voor opvang en bijstand in Italië onder druk zet, waarbij meteen wordt genuanceerd in die zin dat verwezen wordt naar het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tot stopzetting van overdrachten in het kader van de Dublin-verordening. Recente rapporten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat er maatregelen worden genomen.

2.3.2.4. Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij een partiële lezing maakt van het AIDA rapport waarbij geen melding wordt gemaakt van alinea's 4 en 5 die volgen op pagina 31 van het AIDA rapport:

"These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration."

In de bestreden beslissing wordt steunend op het AIDA rapport weliswaar gesteld dat verschillende initiatieven werden opgezet om Dublin-terugkeerders op te vangen, maar over de resultaten van die initiatieven in het algemeen, en over de gevolgen ervan specifiek voor de situatie van verzoeker in het bijzonder, wordt niet gemotiveerd. Daar staat dan tegenover dat in het bedoelde rapport wordt gesteld dat de capaciteit van de opvangcentra problematisch blijft.

Daarenboven merkt de Raad op dat dit AIDA rapport dateert van januari 2015 en dus geen rekening houdt met de recente gebeurtenissen en de recente verhoogde instroom in Italië. Deze vaststelling geldt evenzeer voor de "recente rapporten" waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing nu deze rapporten reeds dateren van 2014 of 2013 en niet meer langer als actueel kunnen worden beschouwd. Dezelfde bemerking wordt gemaakt voor wat betreft de verwijzing naar de arresten *Mohammed Hussein* en *A.M.E.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die dateren van respectievelijk 2 april 2012 en 13 januari 2015 en dus geen rekening houden met de huidige actuele situatie in Italië.

Volgens de door verzoeker geciteerde nieuwsbronnen heeft de nieuwe instroom in Italië betrekking op 7882 nieuwe vluchtelingen alleen reeds voor de twee eerste maanden van dit jaar en erkennen partijen dat de situatie van toevloed van migranten en/of vluchtelingen in de maand april 2015 nog verergerd is. Dit veroorzaakt een toenemende druk op de Italiaanse opvangcapaciteit. Er kan niet ontkend worden dat er op heden sprake is van een humanitaire crisis.

Dit wordt door de verwerende partij noch in de nota met opmerkingen noch ter terechtzitting betwist.

Uit het AIDA rapport van januari 2015 waarnaar verwerende partij verwijst, wat ook de meest recente bron is in de bestreden beslissing, en uit de door verzoeker bijgebrachte nieuwsartikelen blijkt dat, ondanks de bijkomende maatregelen waarnaar de verwerende partij verwijst, de opvangcapaciteit in Italië beperkt is en dat deze beperkte opvangcapaciteit heden door een sterk verhoogde instroom aan vluchtelingen verder ernstig onder druk wordt gezet. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM in samenlezing met de zorgvuldigheidsplicht, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448).

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest *Tarakhel* van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie.

In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de recente verhoogde instroom in Italië sinds begin deze maand en de bijkomende druk op het Italiaanse opvangsysteem en dat zij nauwgezet de gevolgen van deze recente verhoogde instroom op de opvangcapaciteit onderzoekt.

Dit geldt des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de Italiaanse opvangcapaciteit reeds onder druk staat en dat er sprake is van een moeilijke situatie. Voorts wijst de Raad er nogmaals op dat verwerende partij slechts een partiële lezing maakt van het AIDA rapport, wat het gebrek aan een nauwkeurig, laat staan volledig, onderzoek in verzoekers geval alleen meer onderstreept.

De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* er niet zonder meer van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Het gegeven dat verzoeker een alleenstaande man is, doet hieraan geen afbreuk.

De verwerende partij onderstreept dat de Italiaanse autoriteiten hebben ingestemd met de overname van de verzoekende partij en dat zij hierbij de Belgische autoriteiten verzochten om de verzoekende partij te laten aankomen op de luchthaven van Venetië en om hen in te lichten over alle specifieke elementen van gezondheid, fysiek of mentale handicap of van delicate situaties en dat er eveneens gewezen werd op het Europees Vluchtelingenfonds. Hieruit lijkt de verwerende partij af te leiden dat er voldoende garanties worden gegeven aangaande de opvang van de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat deze instemming dateert van 12 februari 2015. Gelet op de huidige crisis is het geheel niet zeker dat, zo deze instemming als een garantie dient te worden beschouwd voor een opvangplaats, deze garantie nog actueel is. Zoals reeds aangegeven blijkt Italië duidelijk te kampen met een opvangcapaciteit en gezien de massale toestroom van vluchtelingen is het niet duidelijk waar deze ondergebracht worden en of er wel nog voldoende opvangplaatsen gegarandeerd worden voor Dublin-terugkeerders zoals de verzoekende partij.

De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* er niet zonder meer van kan worden uitgegaan dat de verzoekende partij, gelet op de huidige humanitaire crisis door de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen.

In de zaak *M.S.S. v. Griekenland en België*, van 21 januari 2011, paragraaf 249 wordt door het EHRM het volgende gesteld: “*The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§ § 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above).*”

Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest *Tarakhel v. Zwitserland*, van 4 november 2014, par. 96).

In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn.

Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat verzoeker heden loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek *in casu* niet volstaat.

Noch ter terechtzitting noch in de verweernota brengt de verwerende partij elementen aan om deze vaststelling te betwisten noch te weerleggen.

Daar op het eerste zicht onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, lijkt verzoeker bijgevolg een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM in samenlezing met de zorgvuldigheidsplicht te hebben.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te RvV vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift geeft de verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

De verzoeker kan gelet op de bespreking van het voorgaande middel (cfr. punt 2.3.) worden gevolgd. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. BEELEN